

**UCHWAŁA NR XI/65/19
RADY MIASTA SIEMIATYCZE**

z dnia 16 września 2019 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku skargi na uchwałę Nr VIII/48/19 z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze dla terenów położonych przy ul. Górnej, Armii Krajowej i Obrońców Warszawy

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506 i 1309), w związku z art. 54 § 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z 2014 r. poz. 183, z 2018 r. poz. 1467 i 1629 oraz z 2019 r. poz. 11 i 934) uchwała się co następuje:

- § 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku skargę z dnia 21 sierpnia 2019 r. dotyczącą stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości.
- § 2. Treść odpowiedzi na skargę o której mowa w § 1, zawiera załącznik Nr 1 do niniejszej uchwały.
- § 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Siemiatycze.
- § 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta

Agnieszka Monika Zalewska

Załącznik do uchwały Nr XI/65/19

Rady Miasta Siemiatycze

z dnia 16 września 2019 r.

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Białymstoku

ul. Sienkiewicza 84

15-950 Białystok

Skarżący:

Wojewoda Podlaski w Białymstoku

Organ:

Rada Miasta Siemiatycze

Odpowiedź na skargę z dnia 21 sierpnia 2019 r. doręczoną w dniu 26-08-2019 r.

Działając na podstawie art. 54 §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.) [dalej: *ppsa*], niniejszym Rada Miasta Siemiatycze przekazuje do tut. Sądu odpowiedź na Skargę Wojewody Podlaskiego z dnia 21 sierpnia 2019r. znak: NK-II.4131.110.2019.EC na uchwałę Nr VIII/48/19 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 17 maja 2019r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze dla terenów położonych przy ul. Górnej, Armii Krajowej i Obrońców Warszawy.

W związku z powyższym organ na zasadzie art. 151 *ppsa* wnosi o:

- oddalenie przedmiotowej skargi w całości
- zasądzenie od Skarżącego na rzecz Organu kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Uzasadnienie

W dniu 17 maja 2019r. została podjęta uchwała Nr VIII/48/19 Rady Miasta Siemiatycze w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze dla terenów położonych przy ul. Górnej, Armii Krajowej i Obrońców Warszawy. W dniu 21 sierpnia 2019r. Wojewoda Podlaski wniósł skargę na powyższą uchwałę - skarga znak NK-II.4131.110.2019.EC. W skardze Wojewoda Podlaski zarzucił skarżonej uchwale istotnie naruszenie przepisów art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [dalej: *upzp*] poprzez „umieszczenie w części lub całości poza granicami planu układu obsługującego projektowane w planie obszary planistyczne oraz brak wystarczających rozwiązań w zakresie infrastruktury technicznej”.

Z powyższymi uwagami nie sposób się zgodzić.

Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w której trybie sporządza się miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego w żadnym z przepisów nie nakazuje objęcia projektem planu miejscowego, a następnie stosowną uchwałą terenu całej drogi. Ustawodawca w tej materii pozostawił do decyzji wójta, burmistrza lub prezydenta obszar jaki ma być objęty projektem planu miejscowego – art. 15 ust 1 *upzp*. Potwierdzeniem woli, by plan na określonym przez wójta, burmistrza lub prezydenta obszarze sporządzić, jest uchwała o której ustawodawca pisze w art. 14 ust 1 *upzp*.

Wbrew temu co twierdzi skarżący wyznaczenie na terenach oznaczonych symbolem 2MN,U, 3MN,U i 5MN,U linii zabudowy od dróg, które są zlokalizowana poza granicami spornego planu miejscowego, nie stanowi naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy planistycznej. Niewątpliwie, zgodnie z tym przepisem, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, jednak wbrew twierdzeniom Wojewody w skarżonym planie miejscowym ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji

i infrastruktury technicznej, odnośnie konkretnie systemu skomunikowania terenów objętych planem, zostały określone w Rozdziale 8, § 13 spornego planu. We wskazanym wyżej §13 wskazano również inne, bardziej szczegółowe regulacje dotyczące dróg objętych planem lub projektowanych, które to regulacje dotyczą ich klasy, szerokości ale też narożnych ściąg /trójkątów widoczności/. Niewątpliwie zapisy te spełniają wymagania przewidziane w art. 15 ust. 2 pkt 10 *upzp*. Dodatkowo powyższe jest zgodne z przepisem § 4 pkt 9 lit. „a” rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie projektu planu miejscowego, zgodnie z którym, aby spełnić wymóg ustalenia zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej należy: a) określić układ komunikacyjny i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych, b) określić warunki powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym, c) ustalić wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych. Wszystkie powyższe wymagania są w spornym planie spełnione.

Nie ma więc znaczenia, czy drogi, w stosunku do których ustalono kwestionowane przez Wojewodę linie zabudowy, znajdują się poza granicami spornego planu czy też nie. Wojewoda zdaje się nie zauważać iż w wyjaśnieniach do wniesionych wcześniej uwag do planu wskazano, że układ komunikacyjny istnieje. Zarówno dla ul. Górnej, ulicy Armii Krajowej, jak i dla ulicy Obrońców Warszawy precyzyjnie określono wszelkie ich parametry odpowiednio:

- ul. Górna - jest objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze terenu położonego między ulicami Górną i Kościelną w kierunku granic administracyjnych miasta, uchwalonym uchwałą Nr IX/49/03 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 18 czerwca 2003 r. (Dz.Urz.Woj. Podl. Nr 66 poz. 1357), położona jest w ciągu drogi wojewódzkiej Nr 693,
- ul. Armii Krajowej - jest drogą publiczną, powiatową o nr 1763B,
- ul. Obrońców Warszawy - jest drogą publiczną miejską o nr 109358B.

Nie ulega więc wątpliwości, że znane są: kategorie tych dróg i konkretne ich parametry minimalne, na podstawie których w spornym planie wyznaczono linie zabudowy w określonych odległościach. Takie uregulowanie w planie miejscowym kwestii linii zabudowy, w ocenie tutejszego organu, wypełnia parametry jakie przewidział ustawodawca w art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych [dalej: *udp*].

Niewątpliwie ma znaczenie również fakt, iż wszystkie ustalenia spornego planu dotyczące szeroko rozumianego układu komunikacyjnego, więc również wyznaczenie linii zabudowy i trójkątów widoczności były przedmiotem konsultacji z właściwymi zarządcami dróg. W toku prowadzonego postępowania Burmistrz Siemiatycz wystąpił i uzyskał wszystkie niezbędne uzgodnienia /zgodnie z art. 17 pkt 6 lit. b tiret 3 *upzp*/ od powołanych do tego organów. Nie ulega wątpliwości, że to właśnie te organy zostały wskazane przez ustawodawcę do kontroli prawidłowości zastosowanych w planie miejscowym rozwiązań w zakresie komunikacji. Na marginesie należy pamiętać, że zgodnie z art. 20 ust. 2 *upzp* Wojewoda dokonuje oceny zgodności z przepisami prawnymi przedstawionych uchwał. Rozwiązania merytoryczne zastosowane w planie miejscowym podlegają weryfikacji - na etapie jego tworzenia – przez wskazane w ustawie organy. Kontrola przez Wojewodę „poprawności usytuowania i geometrii pasa drogowego” nie leży w kompetencji tego organu. Ustawodawca w art. 17 *upzp* jednoznacznie wskazał organy i instytucje właściwe do opiniowania i uzgadniania rozwiązań merytorycznych zawartych w planie miejscowym. W związku z powyższym mamy do czynienia z przypadkiem, gdy wyznaczona w planie linia zabudowy uwzględnia istniejący już układ komunikacji, w tym także uwzględnia jego modernizację i znane są parametry tego układu - nie można więc stwierdzać, że wyznaczenie linii zabudowy od drogi umieszczonej poza terenem planu jest istotnym naruszeniem zasad sporządzania planu w zakresie naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 10 *upzp*.

Zgodnie ze sztuką miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, z których każdy obejmuje tylko część obszaru tej samej gminy, muszą co do zasady stanowić jedną całość. Powyższe powoduje, że uchwalenie każdego kolejnego planu poprzedzone jest badaniem jego spójności z ustaleniami obowiązujących już planów dla obszarów sąsiadujących. W tym konkretnym przypadku niewątpliwie właśnie tak się stało. Burmistrz Siemiatycz w toku prowadzonej procedury planistycznej dokonał niezbędnych analiz planów sąsiednich, uwzględnił obowiązujące rozwiązania planistyczne, wpasował rozwiązania spornego planu miejscowego w stan zastany i zaprojektował spójną całość.

Nie sposób się również zgodzić ze stwierdzeniami zawartymi w skardze, a mianowicie, że „pozostawienie dróg poza granicami planu miejscowego oznacza odstąpienie od obligatoryjnej planistycznej weryfikacji poprawności usytuowania i geometrii pasa drogowego adekwatnie do przypisanej im kategorii”, co zdaniem Wojewody może powodować problemy w przypadku niezgodności parametrów pasa drogowego z przepisami stanowiąc istotne naruszenie ładu przestrzennego (art. 1 ust. 2 pkt 1 *upzp*). Powyższy wniosek nie znajduje poparcia w przepisach prawa. Jak już wcześniej podano - organami właściwymi do oceny i uzgodnienia prawidłowości przyjętych przez Burmistrza Siemiatycz - sporządzającego projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - rozwiązań w zakresie dróg są odpowiedni zarządcy tych dróg. W związku z tym „planistyczna weryfikacja poprawności usytuowania i geometrii pasa drogowego” dokonuje się w czasie uzgodnień z zarządcami dróg. Uznanie przez Wojewodę, iż to na etapie kontroli zgodności z prawem - art. 20 ust. 2 *upzp* - należy „weryfikacji” dokonać stanowi wyjście poza kompetencje, gdyż taka „weryfikacja” leży w gestii zarządcy drogi, a nie jest nim Wojewoda.

Należy również pamiętać, iż zgodnie z art. 34 ust. 1 *upzp*: „1. Wejście w życie planu miejscowego powoduje utratę mocy obowiązującej innych planów zagospodarowania przestrzennego lub ich części odnoszących się do objętego nim terenem.” Przepis ten pokazuje, że nie jest możliwa realizacja oczekiwań Wojewody, by droga wraz z liniami zabudowy znajdowała się w całości w uchwalanym planie miejscowym. Łatwo przecież wyobrazić sobie sytuację gdy na jakimś terenie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, w którym wyznaczono drogę, „zdefiniowano” ją, określono parametry, wyznaczono linie zabudowy i nawet ustalono, że droga ta będzie niezbędna do obsługi komunikacyjnej wyznaczonych w planie terenów. Jakiś czas później na terenach przyległych zaistnieje potrzeba uchwalenia innego planu miejscowego. Czy w myśl skargi wniesionej przez Wojewodę należy drogę ujętą w granicach już obowiązującego miejscowego planu uwzględnić również w granicach nowego planu? To będzie sprzeczne ze wspomnianym wyżej art. 34 ust. 1 *upzp*, gdyż w granicach gdzie plany będą się pokrywały ten „starszy” plan przestanie obowiązywać. Czy więc po prostu należy drogę uwzględnić w granicach nowego planu? Tylko co wtedy się stanie ze starym planem. W myśl treści skargi Wojewody „stary” plan zostanie pozbawiony układu komunikacyjnego. Przykład ten pokazuje, że prawidłowym jest rozwiązanie zastosowane w spornym planie, to jest takie jego opracowanie, by uwzględnił ustalenia planistyczne dokonane w planach obowiązujących w bezpośrednim jego sąsiedztwie, a więc aby po jego uchwaleniu była to spójna logiczna całość.

Również niezrozumiałe jest stwierdzenie, iż wszystkie rozwiązania komunikacyjne powinny się zawierać w całości w jednym planie, bowiem wiążąca dla innych ustaleń planu miejscowego w sensie prawnym jest jedynie droga (w tym jej kategoria) położona w granicach tego samego planu miejscowego; kategoria tej samej drogi ujętej w już obowiązującym planie miejscowym ma jedynie charakter informacyjny i nie może stanowić podstawy do konstruowania ustaleń planistycznych w sporządzanym planie miejscowym gdyż zdaniem Wojewody nie jest możliwa wtedy weryfikacja zgodności z prawem przyjętych w sporządzanym planie rozwiązań. Uznanie, iż zapisy obowiązującego planu mają „jedynie charakter informacyjny” jest sprzeczne z art. 14 ust 8 *upzp* : „8. Plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego.” Nie ulega więc wątpliwości, że zapisy obowiązujących planów miejscowych stanowią prawo, nie są zaś, jak twierdzi Wojewoda, jakąś informacją, która nie ma znaczenia w przypadku odczytania lub ustalenia klasy i parametrów dróg w nich opisanych.

Wyjątkowo nieprecyzyjne jest twierdzenie, zawarte w skardze, iż linia zabudowy jest integralną częścią drogi publicznej przypisaną do rodzaju drogi (autostrada, ekspresowa ...), co ma przesądzać o braku możliwości weryfikacji z prawem przyjętego rozwiązania. Linię zabudowy, zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o drogach publicznych ustala się w zależności od rodzaju drogi, które scharakteryzowane są parametrami: kategorii (krajowa, wojewódzka powiatowa, gmina – zgodnie z art. 2 ustawy o drogach publicznych) i klasy (ulice 1, S, GP, G, Z, L lub D oraz drogi 1, A, S, GP, G, Z, L lub D, w uzależnieniu od przekroju drogi publicznej – określone w warunkach technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie), i linia zabudowy zawsze znajduje się poza pasem drogowym. Pozostawienie dróg poza granicami planu miejscowego nie oznacza odstąpienia od obligatoryjnej planistycznej weryfikacji poprawności usytuowania zabudowy od istniejącego pasa drogowego, natomiast do weryfikacji usytuowania i geometrii istniejącego pasa drogowego odpowiednio do przypisanej im kategorii tutejszy organ wykorzystał przede wszystkim fakt, iż drogi te istnieją i ich parametry są znane /możliwe do odczytania i weryfikacji/, również fakt, że podczas prowadzenia procedury planistycznej odpowiedni zarządcy dróg wyrazili swoje opinie lub udzielili uzgodnień właśnie w zakresie szeroko rozumianego układu komunikacyjnego oraz /co również wcześniej wyjaśniano/ ustalenia obowiązujących planów miejscowych i przeprowadzone analizy,

w tym dotyczące obowiązujących ustaleń Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania Miasta Siemiatycze (stosowne dokumenty to potwierdzające znajdują się w pełnej dokumentacji planistycznej).

Podsumowując, jak więc wykazano powyżej, oba wniesione w skardze zarzuty nie zasługują na uznanie i nie znajdują potwierdzenia w przepisach prawa.

Tutejszy organ nie podziela argumentacji Wojewody co do naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy poprzez umieszczenie w części lub całości poza granicami planu układu obsługującego projektowane obszary planistyczne. Nie ulega wątpliwości, że drogi od strony południowej obszarów planistycznych 2MN,U, 3MN,U, i 5MN,U nie zostały objęte planem miejscowym /co jest zgodne z inicjującą procedurę planistyczną uchwałą intencyjną/, a w związku z tym nie można dokonać jakichkolwiek ustaleń planistycznych dla tych obszarów (w tym nie można było ustalić w niniejszym planie rodzaju dróg). Zarzut dotyczący pozostawienie dróg poza granicami planu miejscowego jest zbyt daleko idący. Na etapie uchwalonego już planu, nie powinno się podnosić zarzutu, że granicami planu nie objęto dróg pozostawiając je poza granicami obszaru planistycznego. Organ nie mógł objąć granicami planu wskazanych dróg, ponieważ doprowadziłoby to do sprzeczności z uchwałą intencyjną, która wytyczyła obszar planu sytuując go w odpowiednich granicach.

Nie ulega jednak wątpliwości, co również wykazano powyżej, że są to istniejące drogi publiczne, o ustalonych parametrach i klasach, a to powoduje, że możliwa jest weryfikacja zgodności z prawem usytuowania linii zabudowy, co tutejszy organ poczynił w trakcie opracowania projektu planu, a właściwe organy potwierdziły poprawność rozwiązań zgodnie ze swoimi kompetencjami.

Nie sposób zgodzić się też z zarzutem dotyczącym zamieszczenia ustaleń planistycznych tekstowych, odnoszących się do terenów umieszczonych poza granicami planu – Skarżący nie wskazuje konkretnych zapisów, które posiadałyby taką wadę, zarzut jest ogólny co uniemożliwia ustosunkowanie się do niego.

Tutejszy organ miał obowiązek ustalić nieprzekraczalną linię zabudowy od drogi znajdującej się poza granicami planu i uczynił to po to, aby zabezpieczyć możliwość zabudowy na terenie planistycznym oraz możliwość przebudowy drogi usytuowanej poza terenem planistycznym. Wyznaczenie linii zabudowy w odległości odpowiednio 5,0 m oraz 10,0 m od granicy planu, a tym samym od linii rozgraniczającej tereny zabudowy MN,U zapewni w przyszłości możliwość przebudowy drogi w dostosowaniu do przepisów, zabezpieczając jednocześnie odległość zabudowy od granicy drogi.

Na temat ustaleń dotyczących linii zabudowy od dróg znajdujących się poza granicami planu miejscowego i dopuszczenia takiej sytuacji wypowiedział się już WSA w Białymstoku w wyroku z dnia 30 maja 2019 r. o sygn. akt II SA/Bk 228/19.

Podsumowując natomiast wyjaśnienia dotyczące zarzutu istotnego naruszenia przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, tj. art. 15 ust. 2 pkt. 10 poprzez brak wystarczających rozwiązań w zakresie infrastruktury technicznej raz jeszcze trzeba dobitnie wskazać, że zarówno w części tekstowej planu jak i na rysunku planu znajdują się wymagane przepisami ustalenia dotyczące niezbędnej infrastruktury technicznej. W § 15 części tekstowej planu zapisano ustalenia w zakresie zaopatrzenia w wodę, z istniejącej i projektowanej sieci wodociągowej zlokalizowanej w liniach rozgraniczających ulic oraz wskazano na powiązanie projektowanej sieci z istniejącymi przewodami wodociągowymi. Natomiast w § 16 wskazano m.in. zasady odprowadzenia ścieków sanitarnych i wód opadowych, do istniejącej i projektowanej sieci sanitarnej w systemie grawitacyjno-pompowym, z docelowym zrzutem do kanałów i oczyszczalni w Siemiatyczach, dopuszczono też budowę rozwiązań indywidualnych. Na rysunku planu, tam gdzie było to uzasadnione wskazano projektowaną sieć sanitarną. Zapisy uchwały w powiązaniu z rysunkiem planu ustalają też zasady zaopatrzenia w energię elektryczną, ogrzewanie, zaopatrzenie w gaz i obsługę telekomunikacyjną (stosowne ustalenia zawarto w § 18-21).

Nie doszło więc do istotnego naruszenia zasad sporządzenia planu miejscowego, w rozumieniu art. 28 ust. 1 ustawy w zakresie dotyczącym braku wystarczających rozwiązań w zakresie infrastruktury technicznej ze względu na fakt, że takie zapisy i ustalenia zarówno w treści uchwały jak i na rysunku planu zostały zawarte. Tutejszy organ stoi na stanowisku, że są one wystarczające do zapewnienia prawidłowej realizacji ustaleń planu.

Dodatkowo istotnym również w tym przypadku jest zagadnienie samego naruszenia prawa. Zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym [dalej: *usg*], uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Jednak nie dzieje się tak zawsze, a jedynie

w przypadku istotnego naruszenia prawa. Zgodnie z art. 91 ust. 4 *usg.*, w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ogranicza się jedynie do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. Wywodząc z powyższego, w związku z brakiem naruszenia prawa /co wykazano wcześniej/ niezrozumiałe są powody jakimi kierował się Wojewoda wnosząc skargę na uchwałę Nr VIII/48/19 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 17 maja 2019r. gdyż stwierdzenie nieważności uchwały organu gminy - o co wnioskuje Wojewoda - może mieć miejsce wyłącznie w przypadku istotnego naruszenia prawa.

O samej „istotności” naruszenia prawa jako prowadzącej do stwierdzenia nieważności uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego traktuje również przepis art. 28 ust. 1 *upzp.* Zgodnie z jego treścią nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części powoduje istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Jako tryb sporządzania planu należy rozumieć sekwencję czynności podejmowanych w toku procedury planistycznej - gdzie zaniechanie którejs z nich lub jej realizacja w sposób nieprawidłowy może stanowić istotne naruszenie trybu, gdy ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono procedury sporządzania aktu planistycznego (vide np. wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2018 r., II OSK 925/16 oraz z dnia 20 października 2011 r, II OSK 1593/11). Natomiast jako naruszenie zasad sporządzania planu należy rozumieć przyjęcie rozwiązań niezgodnych z normami konstytucyjnymi lub zawartymi w ustawach materialnoprawnych - które to normy wyznaczają granice wykonywania władztwa planistycznego. „Istotnym” naruszeniem prawa jest w przypadku aktu planistycznego takie naruszenie, które wpływa na treść uchwały, dotyczy przyjętych w niej merytorycznych rozwiązań oraz prowadzi do skutków nieakceptowalnych w demokratycznym państwie prawa (vide wyrok z dnia 20 listopada 2018 r., II OSK 2828/16). Zgodnie z powyższym, a więc zgodnie z utrwalonym w sądach administracyjnych stanowiskiem, oznacza to, że jedynie w przypadku zaistnienia istotnych naruszeń zasad sporządzania planu lub istotnych naruszeń trybu jego sporządzania organ nadzoru może „wnioskować” /rozstrzygnięciem lub skargą/ o wyeliminowanie danego aktu z obiegu prawnego poprzez stwierdzenie jego nieważności. Natomiast inne naruszenia prawa, nieposiadające cechy istotności, nie mogą być podstawą do tak daleko idących rozstrzygnięć. Kluczowy jest tu niewątpliwie wyrok NSA z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie o sygn. II OSK 2339/19, zgodnie z którym wątpliwości co do treści planu miejscowego należy w pierwszej kolejności rozwiązywać przez wykładnię treści planu, a nie przez stwierdzanie jego nieważności, Jak wskazał NSA istotą jest „poszukiwanie, w pierwszej kolejności, takiej wykładni planu miejscowego lub studium, która pozwoli na uznanie tych aktów za zgodne z prawem”.

Wskazując na powyższe wyjaśnienia, dowody i argumenty stwierdzenie nieważności, o które wnioskuje Wojewoda Podlaski nie jest w żaden sposób uzasadnione.

Tym samym wnoszę jak na wstępie.